

ТУЖИЛАШТВУ ЗА ОРГАНИЗОВАНИ КРИМИНАЛ

На основу члана 280. став 1. и 281. Законика о кривичном поступку, Топлички центар за демократију и људска права

подноси

КРИВИЧНУ ПРИЈАВУ

против

1. **Александра Вучића**, председника Републике Србије, од оца Анђелка и мајке Ангелине, рођеног 05. марта 1970. године у Београду, остали лични подаци непознати,

2. **Маје Гојковић**, председнице Народне скупштине Републике Србије, рођене 22. маја 1963. године у Новом Саду, остали лични подаци непознати, и

3. **Ане Брнабић**, председнице Владе Републике Србије, рођене 28. септембра 1975. године у Београду, остали лични подаци непознати,

Што су

у Београду, дана 15. марта 2020. године, у стању урачунљивости, свесни свог дела и његове забрањености, чије су извршење хтели, као припадници организоване криминалне групе коју је оформио првопријављени Александар Вучић, а у циљу стицања неограничене политичке моћи и увођења ауторитарног модела власти појединца, применом политичке силе, донели и својим супотписима потписали Одлуку о проглашењу ванредног стања, која је објављена у „Службеном гласнику РС“, број 29 од 15. марта 2020. године, без да су претходно сазвали или пробали да сазову Народну скупштину Републике Србије, чиме су преузели њену надлежност, а исту суспендовали, чиме су извршили кривично дело **Напад на уставно уређење** из члана 308. Кривичног законика у стицају са кривичним делом **Удруживање ради противуставне делатности** из члана 319. Кривичног законика.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Опште је позната чињеница да је дана 15.03.2020. године у Републици Србији проглашено ванредно стање и то одлуком и супотписом троје пријављених.

Чланом 200. став 1. Устава Републике Србије одређено је да Народна скупштина проглашава ванредно стање када јавна опасност угрожава опстанак државе или грађана, док је ставом 5. истог члана Устава, одређено је да кад Народна скупштина није у могућности да се састане, одлуку о проглашењу ванредног стања доносе заједно председник Републике, председник Народне скупштине и председник Владе, под истим условима као и Народна скупштина.

У Одлуци о проглашењу ванредног стања, која је објављена у „Службеном гласнику РС“, број 29 од 15. марта 2020. године, наведено је да се иста доноси на основу члана 200. став 5. Устава Републике Србије. Ту одлуку су донели (потписали) првопријављени председник Републике Србије Александар Вучић, другопријављена председница Народне скупштине Републике Србије Маја Гојковић и трећепријављена председница Владе Републике Србије Ана Брнабић. Та одлука има само диспозитив у којем је наведено под тачком 1. да се проглашава ванредно стање на територији Републике Србије, а под тачком 2. да та одлука ступа на снагу даном објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“. Наведена одлука нема образложење, односно нису наведени разлози који оправдавају примену поменуте одредбе члана 200. став 5. Устава Републике Србије. Прецизније, у тој одлуци није наведено из којих разлога Народна скупштина није била у могућности да се састане, односно зашто су одлуку о проглашењу ванредног стања морали да донесу заједно председник Републике, председник Народне скупштине и председник Владе, уместо Народне скупштине.

Члан 200. Устава Републике Србије је јасан у погледу надлежности за проглашење ванредног стања у држави – то је надлежност Народне скупштине. Изузетно, ванредно стање могу прогласити председник Републике, председник Народне скупштине и председник Владе супотписом, али искључиво уколико Народна скупштина не може да се састане. Јасно је да је за стицање овлашћења Народне скупштине неопходно претходно утврдити да иста не може да се састане, што у конкретном случају није учињено.

Другопријављена Маја Гојковић, председница Народне скупштине, није ни покушала да је сазове, већ су пријављени донели спорну Одлуку која не садржи образложење, те је немогуће утврдити како је утврђена немогућност сазивања Народне скупштине.

Једино на основу чега се може закључити шта су били разлози због којих, према ставу доносиоца Одлуке о проглашењу ванредног стања, Народна скупштина није била у могућности да се састане и због чега су они заједно морали да донесу такву одлуку, јесу јавни наступи председника Републике и других јавних функционера у средствима јавног информисања. Тако је на интернет страници Радио телевизије Србије¹ наведено следеће: „Председник Србије Александар Вучић доноси данас одлуку о томе да ли ће бити уведена употреба Војске Србије у цивилне сврхе, сазнаје Танјуг. Председник је синоћ примио процену Министарства одбране да ризици и претње поводом пандемије коронавируса захтевају доношење хитних мера из надлежности председника Србије. Министар одбране Александар Вулин је рекао да је сада на председнику Србије да одлучи како и на који начин ће искористити своја уставна овлашћења и ставити све службе у функцију живота и здравља грађана. Танјуг сазнаје да ће председник данас донети одлуку о употреби Војске Србије у цивилне сврхе. Вучић је јуче рекао да не искључује могућност увођења ванредног стања. **‘Ванредно стање се уводи уколико министар одбране пошаље врховном командату, председнику државе, писмо да је угрожена безбедност државе, затим га шаљемо у Скупштину, али, пошто је забрањено окупљање више од 100 људи, могуће је да председник Србије, председник Скупштине и Владе, заједничким, троструким потписом уведу ванредно стање. Онда знате шта то значи. Ако се уведе ванредно стање нема више кафића, барова, биоскопа, позоришта, већ војска на улице, зна се шта на граници и тако даље’**, рекао је Вучић“

Наредбом министра здравља број 512-02-9/1/2020-01 од 11. марта 2020. године, донетом на основу члана 52. став 1. тачка а) Закона о заштити становништва од заразних болести („Службени гласник РС”, број 15/16), ради спречавања ширења заразне болести COVID-19, забрањена су јавна окупљања на целој територији Републике Србије на јавним местима у затвореним просторима када се окупља више од 100 људи. Та наредба је донета пре доношења Одлуке о проглашењу ванредног стања.

Дакле, наведена наредба министра здравља која је донета ради спречавања ширења заразне болести COVID-19, а која је била разлог за доношење одлуке о проглашењу ванредног стања од стране пријављених на основу одредбе члана 200. став 5. Устава Републике Србије, односила се на забрану:

- јавног окупљања;
- на јавним местима (на целој територији Републике Србије);

¹ линк: <https://www.rts.rs/page/stories/ci/Koronavirus/story/3131/koronavirus-u-srbiji/3889342/vojska-koronavirus.html>

- у затвореним просторима (када се окупља више од 100 људи).

Законом о јавном окупљању („Сл. гласник РС“, бр. 6/2016), којим се уређују јавна окупљања, у члану 4. став 1. дефинисано је да **место јавног окупљања**, у смислу тог закона, јесте сваки простор који је без услова или под истим условима, доступан индивидуално неодређеном броју лица. Ставом 2. истог члана Закона о јавном окупљању дефинисано је да **затворени простор**, у смислу тог закона, јесте простор, објекат или просторија ограђена или означена, у којој се врши окупљање и у коју се може ући или из ње изаћи само на за то одређеном месту.

Што се тиче дефиниције јавног места, у Закону о јавном реду и миру („Сл. гласник РС“, бр. 6/2016 и 24/2018), у члану 3. став 1. тачка 2) је наведено да **јавно место** јесте простор доступан неодређеном броју лица чији идентитет није унапред одређен, под истим условима или без посебних услова.

Зграда Народне скупштине Републике Србије у којој се одржавају седнице Народне скупштине свакако не представља место јавног окупљања, односно јавно место у смислу цитираних одредби, јер не представља простор који је без услова или под истим условима, доступан индивидуално неодређеном броју лица, односно не представља простор доступан неодређеном броју лица чији идентитет није унапред одређен, под истим условима или без посебних услова. Народни посланици представљају управо супротно – одређени број лица (250) чији је идентитет унапред одређен. У ту зграду и просторије у којима се одржавају седнице, поред запослених и народних посланика, приступ не могу да имају друга лица без посебне дозволе, а поготову приступ не може да има неодређени број лица чији идентитет није унапред одређен под истим условима или без посебних услова. Самим тим, зграда Народне скупштине не представља јавно место, а седнице Народне скупштине, на којима присуствују и учествују у раду народни посланици, не представљају јавна окупљања. Због тога је потпуно јасно да се наведена наредба министра здравља не односи, нити се може односити на седнице Народне скупштине.

С обзиром на наведено, потпуно је јасно да су пријављени председник Републике Србије Александар Вучић, председник Народне скупштине Маја Гојковић и председник Владе Републике Србије Ана Брнабић, на недозвољени начин преузели Уставом утврђене надлежности Народне скупштине Републике Србије и неовлашћено донели Одлуку о проглашењу ванредног стања која је објављена у „Службеном гласнику РС“, број 29 од 15. марта 2020. године. Поступајући на тај начин, пријављени су, употребом силе у виду своје неспорне политичке моћи носилаца високих државних функција, покушали да свргну један од највиших државних органа у Републици Србији – Народну скупштину Републике Србије, онемогућивши га да се састане и донесе одлуку из своје

надлежности. Такође, пријављени су поступали у групи која је очигледно са намером створена ради предузимања наведених радњи.

Напред наведени чињенични опис, из ког произилазе основи сумње да су пријављена лица извршила кривична дела која им се овом кривичном пријавом стављају на терет, доказује се јавно доступним одлукама и, у свим медијима, објављеним изјавама пријављених лица на свакодневним конференцијама за штампу у току и после 15. марта 2020. године, када је донета Одлука о проглашењу ванредног стања.

Предлажемо

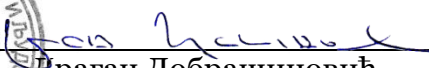
Да се против пријављених спроведе кривични поступак због основане сумње да су у време и на начин описан у овој кривичној пријави извршили наведена кривична дела, те да им се одмах одреди притвор у смислу одредбе члана 211. став 1. тачка 3. и 4. ЗКП, будући да сама чињеница да се пријављени налазе на државним функцијама представља особиту околност да би у кратком временском периоду могли поновити кривично дело, као и да је за кривично дело које им се ставља на терет прописана казна затвора преко десет година, а начин извршења и тежина последице кривичног дела су довели до узнемирења јавности које може угрозити несметано и правично вођење кривичног поступка.

Такође, предлажемо да пријављена лица буду осуђена на максималну јединствену казну затвора у трајању од 15 година, будући да се ради о носиоцима највиших државних функција који су учинили кривична дела против уставног уређења које сами морају, пре свих, да штите. Само максималном предвиђеном затворском казном постићи ће се генерална превенција, односно грађанима ће се јасно указати да покушај свргавања једног од највиших државних органа у Републици Србији – Народне скупштине Републике Србије од стране самих носилаца највиших државних функција представља најтежи облик напада на уставно уређење, имајући у виду последице таквих радњи и ко је извршилац.

Прокупље, 17.04.2020.

За подносиоца пријаве

Драган Добрашиновић

Председник Управног одбора
Топличког центра за
демократију и људска права